

Какъ удивилъ Борисъ баща си.

орисъ бѣше голѣмъ немирникъ; него често го наказваха за непослушание, но той все се не исправяше.

Единъ пжтъ той избѣга отъ бавачката си и отиде въ бащината си стая, гдѣто нѣмаше никой. — Защо ми не позволява баща ми да дохождамъ тука самичекъ, говореше си високо Борисъ. Азъ много обичамъ неговата стая: той има толкова много книги съ картинки, а пкъкъ азъ много обичамъ картинкитѣ.

Борисъ сѣдна на сандѣка, въ който баща му току що бѣ наредилъ нѣколко книги, за да ги изпрати въ село, и захвана да рови книгитѣ, които бѣха турнати отгорѣ. Но това скоро му омръзна: той се огледа на около и видѣ до себе си една купчина гвозди отъ разна голѣмина.

— Ахъ, гвозди! радостно извика Борисъ. Ха, ето и чукъ. Азъ много обичамъ да работя и да забивамъ гвозди. Азъ ще помогна на баща си. Азъ чувахъ, че той отъ вчера още ковеше тука нѣщо, и навѣрно той трѣбва да закове този сандѣкъ.

И като взе Борисъ чука захвана да набива гвозди кждѣто завърне.